

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce TJ.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. července 2015 č.j. DSH/8635/15,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 21.7.2015 č.j. DSH/8635/15 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, č.j. OD/5656/15/Ka ze dne 14.5.2015 , kterým byl žalobce

uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, a dále z opakovaného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pro opakované porušení § 5 odst. 1 písm. a) a pro porušení § 22 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 4.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal, ohledně přestupku ze dne 12.10.2014, k porušení § 3 správního řádu (dále jen „**s.ř.**“), že existují důvodné pochybnosti o tom, zda bylo vozidlo žalobce změřeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Žalobce tvrdil, že souladem odvolání prvostupňového rozhodnutí s § 3 s.ř. se měl žalovaný zabývat ex offio, jak vyplývá z § 89 odst. 2 s.ř. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně poukázal na § 52 s.ř., neboť podle usnesení rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014 č.j. 5 As 126/2011-68 „obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení či nabízet důkazy; ustanovení § 52 věta první s.ř. se v řízení o přestupku neuplatní.“ Podle žalobce žalovaný, vedený nesprávným právním názorem o nutnosti aplikace § 52 s.ř., nezjišťoval okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, ani se dále nevěnoval předestřené obhajobě. Podle žalobce svědek H. pouze věcně uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, což by mohlo postačovat v případě, kdyby žalobce napadal soulad postupu policistů s návodem k obsluze rovněž pouze obecně, ale v daném případě žalobce konkrétně uvedl, v čem spatřuje nesprávné nastavení měřicího zařízení, k čemuž navrhl i dokazování. Dále svědek H., ač žalobce nerozporuje jeho proškolení k používání a nastavení měřicího zařízení, není dle žalobce osobou schopnou zhodnotit, zda nastavení a měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť existují pochybnosti o svědkově znalosti návodu, dále existují pochybnosti o jeho věrohodnosti, rovněž podle žalobce nelze očekávat, že si pro tak velký časový odstup (více jak půl roku) může pamatovat dodržení všech pokynů návodu k obsluze, a konečně žalobce vyslovil domněnku možné neobjektivnosti svědka s tím, že pokud by připustil nedodržení návodu k obsluze, vystavil by se nebezpeční kárného postihu. Žalobce také označil otázky správního orgánu I. stupně na tohoto svědka ohledně provedení měření rychlosti v souladu s návodem za nepřípustné, neboť svědek může vypovídat pouze o tom, co vnímal svými smysly (§ 101 odst. 2 trestního řádu per analogiam). Pokud se správní orgán spokojil s tvrzením svědka H., že postupoval v souladu s návodem k obsluze, podle žalobce nepřípustně postoupil hodnocení správnosti měření svědkovi a současně rezignoval na zjištění stavu věci. Podle žalobce bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť nebylo provedeno v přímém úseku komunikace. Žalobce ve správním řízení uvedl v mapovém podkladu místo měření, které vyplývalo ze spisu a správním orgánem nebylo zpochybněno, a předložil fotografii, podle níž je komunikace v předmětném úseku zakřivená. Žalobce pak navrhl důkaz vyjádřením Českého institutu zeměměřičského a katastrálního za účelem prokázání zakřivenosti komunikace v daném úseku. Dále žalobce navrhl provést důkaz návodem k obsluze za účelem prokázání, že nesmí být měřeno v jiném, než v rovném úseku komunikace. Tyto důkazy nebyly ve správním řízení provedeny.

Žalobce dále poukázal na to, že v úhlu 10 stupňů od osy antény nesmí být překážky zasahující do anténního diagramu radarové hlavy, avšak na snímku je zřetelně viditelná vegetace, která zjevně zasahuje do tohoto diagramu, neboť viditelně zakrývá i část měřeného

vozidla. Vypořádání této otázky správním orgánem otázkou na svědka, zda mu vadila při měření rychlosti vegetace, není podle žalobce relevantní pro posouzení věci, a nevyvrací jeho tvrzení o vadě měření, neboť svědek vypověděl, že pouze jemu vadila, nikoliv že nemohla ovlivnit výsledné měření. Odpověď svědka tak podle žalobce nevyvrací, že se vegetace nacházela v uvedeném úhlu, neboť i vegetace vzdálená se může nacházet v ose antény, přičemž na to lze právě usuzovat z toho, že z části překrývá měřené vozidlo. Existence této silniční vegetace pak způsobuje reflexi projevující se tím, že vozidlo na snímku není vyobrazeno nebo je vyobrazeno jen z části. Tato skutečnost nasvědčuje podle žalobce tomu, že k reflexi došlo, neboť vozidlo není zobrazeno celé, ač by dle návodu k obsluze standardně zobrazeno mělo být.

Pochybení správního orgánu I. stupně žalobce spatřoval i v nevyslechnutí druhého policisty K., když podle svědka H., měřící zařízení nastavovali spolu.

Dále lze podle žalobce důvodně pochybovat o věrohodnosti svědka H., který na důkaz, co by se stalo, kdyby nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, uvedl, že měření by nebylo možno provést, přístroj by neměřil, což je podle žalobce zjevná nepravda známá správním orgánům již z úřední činnosti. Žalobce odkázal na vyjádření výrobce rychloměru ve věci projednávané Městským úřadem Rožnov pod Radhoštěm, které současně navrhl provést řízení před soudem jako důkaz, podle něhož „podle pozice měřeného vozidla nebyl dodržen úhel ustavení rychloměru a chyba by překročila pravděpodobně toleranci plus mínus tři kilometry v hodině, takže nebyl dodržen postup ustavení měřiče Ramer 7CCD podle návodu k obsluze, a proto je měření neplatné.“ Toto podle žalobce jednoznačně prokazuje nevěrohodnost tvrzení svědka H.

Žalobce měl za to, že správní orgány měly jím navržené důkazy provést, a to včetně dalšího navrženého důkazu provedením rekonstrukce ustavením rychloměru s tím, že jejich provedení nepředstavuje delší řízení, než standardní předvolání svědka a nezpůsobil by správnímu orgánu náklady. Žalobce v žalobě navrhl provést důkaz návodem k obsluze zařízení. Podle žalobce správní orgán nevypořádal argument žalobce, že vozidlo vybavené měřícím zařízením nebylo ve vztahu k vozovce správně ustaveno, neboť bylo ustaveno šikmo k vozovce a také, že obsluha nemohla nastavit měřící zařízení podle návodu k obsluze, neboť nemohla dojít cca. 10 metrů před vozidlo s výtyčkou, kde jí bránila vegetace.

Ohledně přestupku ze dne 18.11.2014 podle žalobce správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci. K závěru o spáchání přestupku dospěl správní orgán toliko na podkladě svědecké výpovědi svědka N., ze které podle žalobce nelze připustit jako důkaz část týkající se vyjádření žalobce k přestupku slovy „žádnou výbavu ukazovat nebudu“ a „ukázat ji nemůžu, protože stejně žádnou nemá“. Neexistuje podle žalobce tedy důkaz, že žalobce řídil vozidlo nesplňující technické podmínky provozu na pozemních komunikacích z důvodu chybějící povinné výbavy vozidla. Žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3.10.2012 č.j. 7 Tdo 1116/2012, podle něhož „pokud se policisté před zahájením trestního stíhání na místě dotazovali poškozeného, co se stalo, vyžadovali tím vysvětlení, o kterém měli sepsat úřední záznam podle § 158 odst. 5 trestního řádu. Úřední záznam pak nebylo možné použít jako důkaz. Nepoužitelnost úředního záznamu není možno obejít tím, že policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi poškozený vyjadřoval. Takové

svědecké výpovědi byly nepoužitelným důkazem.“ Žalobce poukázal na ustanovení § 137 odst. 3 a 4 s.ř., podle nichž se o podaném vysvětlení rovněž pořizuje záznam, který také nelze použít jako důkazní prostředek. Podle žalobce je odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu přílehlavý. Nadto žalobce namítal, že nebyl policisty dne 18.11.2014 poučen o svém právu nevypovídat, což rovněž má za následek nepoužitelnost získaných důkazů, tedy úředního záznamu a svědecké výpovědi. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Evropského soudu ve věci Sanders proti Velké Británii ze dne 17.12.1996 č.j. 19187/91. Dále se podle žalobce správní orgán I. stupně dopustil deformace důkazu, když dovedl ze svědecké výpovědi J.N., že tento potvrdil, že žalobce neměl žádnou povinnou výbavu, ve smyslu zákona č. 341/2002 Sb., když podle žalobce toto nevyplývá z provedeného důkazu. Svědek podle žalobce pouze uvedl, že řidiče pouze vyzval k předložení povinné výbavy vozidla a že v zavazadlovém prostoru nic nebylo, což zadokumentovali na fotografii. Správní orgán se tak podle žalobce dopustil deformace důkazu, když dovedl, že žalobce neměl ve vozidle ani jednu z věcí uvedených v § 32 zákona č. 341/2002 Sb. Z výpovědi svědka N. podle žalobce lze pouze dovést, že žalobce neměl povinnou výbavu v zavazadlovém prostoru. Podle žalobce je dále z fotografie zavazadlového prostoru zřejmé, že žalobce zde měl několik věcí, alespoň jedna z nich tvořila součást povinné výbavy, a to výstražný trojúhelník (srovnej podlouhlou plastovou krabici, v níž byl trojúhelník uschován). Z tohoto zjevného rozporu s výpovědí svědka si žalobce rovněž dovedl, že nelze svědka považovat za věrohodného. Žalobce také namítal, že výzvě k předložení povinné výbavy nerozuměl, což policistům sdělil, a tito ho poté vyzvali, aby jim ukázal zavazadlový prostor, v důsledku čehož zjistili, že žalobce neměl náhradní kolo. Žalobce však nebyl povinen ve vozidle náhradní kolo mít, neboť zde měl přípustnou alternativu, totiž lepicí sadu. Žalobce tvrdil, že mu policisté řekli, že podle zákona musí mít rezervu a že je lepicí sada nezajímá. Tímto postupem byl žalobce rozčilen, a proto odmítl oznámení o přestupku přečíst a podepsat. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán odkazuje na zákon č. 341/2002 Sb., který neexistuje. Přitom žádný právní předpis podle žalobce nedefinuje pojem povinná výbava. Pokud správní orgán zjistil, že policista vyzval žalobce k předložení povinné výbavy, neplynula z takové výzvy žalobci žádná povinnost. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2006 č.j. 6 As 16/2005-60, podle něhož „absence vymezení skutkové výrokové části rozhodnutí nepochybně způsobuje vadu v řízení; její vliv na zákonnost ve věci samé, bude však ovlivněn tím, zda v odůvodnění rozhodnutí lze bez jakýchkoliv pochybností seznat, jakého jednání se stěžovatel dopustil.“ Podle žalobce ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým skutkem se měl žalobce dopustit přestupku. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2015 č.j. 9 As 290/2015-53, podle něhož „soud se stěžovatelem souhlasí v tom, že nedostatečné vymezení skutkových okolností ve výroku rozhodnutí nelze nahradit specifikací přestupků v odůvodnění.“ Podle žalobce tak ze znění výroku č. II. nelze jednoznačně rozeznat, zda žalobci měla chybět povinná výbava motorového, přípojného či jiného vozidla, a nelze tuto nedostatečnou specifikaci napravit až v odůvodnění rozhodnutí, o což se správní orgán pokoušel, když poukázal na absenci povinné výbavy podle zákona č. 341/2002 Sb., což je nadto zmatečný odkaz na neexistující zákon.

Žalobce spatřoval dále pochybení ve skutečnosti, ve správní orgán vzal za zjištěnou dobu spáchání přestupku, místo spáchání a označení RZ vozidla úřední záznam, který na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. 1 As 96/2008 nelze považovat za důkaz. Podle žalobce měl být ohledně těchto skutečností vyslechnut rovněž svědek

N. Označeného pochybení se správní orgán podle žalobce dopustil u všech přestupků v daném správním řízení.

Ohledně přestupku ze dne 5.11.2014 dle žalobce správní orgán I. stupně nesprávně hodnotil důkazy, když z výpovědi svědka B. vyplývá pouze skutečnost, že tento z předchozí zkušenosti věděl, že na místě taková dopravní značka je. Neuvedl však výslovně, že by ji v době přestupku viděl, proto lze vzhledem k zásadě *in dubio pro reo* učinit závěr o opaku.

Dále se měl správní orgán I. stupně žalobce podrobněji zabývat věrohodností svědka B. a vyhodnotit ho jako nikoliv nestranného, neboť projevil z kolegů v uvedený den neobvyklou horlivost, když podrobil žalobce nejen kontrole dokladů a testům, zda není pod vlivem alkoholu či návykových látek, taktéž byla provedena rozsáhlá kontrola technického stavu vozidla, při které mělo být zjištěno, že obsah lékárničky měl prošlou expirační dobu, ačkoliv nevystal důvod k podezření, že některé z kontrolovaných skutečností nesplňují předepsané náležitosti. Dle žalobce se jednalo o policejní šikanu motivovanou tím, že na místě nesouhlasil s přestupkem nerespektování dopravní značky P6. Žalobce byl přesvědčen o zaujatosti svědka B., a v důsledku toho o nepoužitelnosti jeho výpovědi jako důkazu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011 č.j. 7As 83/2010-63, podle něhož „projevili-li policista při řešení údajného přestupku neobvyklou horlivost a důkladnost v tom, že podrobí řidiče kontrole dokladů a testu na alkohol, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy (zde: kontrola výstražného trojúhelníku, klíče na kole, lékárničky, reflexní vesty, žárovek, ale i shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat ze spodku vozidla), aniž by vystal důvod k podezření, že některé z prvků kontrolovaných u vozidla či v povinné výbavě nesplňují předepsané náležitosti, jednoznačně takové jednání policisty vykazuje možnou pochybnost o jeho nezaujatosti jako svědka.“

Další námitka žalobce směřovala proti skutečnosti, že správní orgán I. stupně doplnil podklady o mapu z www.google.cz, ze níž však nevyplývá, že by zde byla dopravní značka P6 umístěná, a nadto tato fotografie není způsobilá prokázat stav dopravního značení v době a místě přestupku. Jako důkaz svého tvrzení, že v daném místě a v dané době nebyla dopravní značka P6 a že policisté nekontrolovali expirační dobu jednotlivých položek lékárničky, navrhl žalobce provést výslech spolujezdce A.T.. Žalobce totiž dále tvrdil, že na lékárničce již bylo datum expirace ke dni údajného přestupku minulostí, toto však neodráželo skutečnou trvanlivost jednotlivých položek v lékárničce, které byly ještě před uplynutím expirační doby. Žalobce totiž některé položky vyměnil za nové, v důsledku čehož všechny jednotlivé položky lékárničky byly před expirační dobou. Tvrzení žalobce, že policisté nekontrolovali expirační dobu jednotlivých položek lékárničky, podle žalobce nasvědčuje i oznámení přestupku, podle něhož bylo zjištěno, že doba použitelnosti lékárničky je již propadlá. Svědek B. dále vypověděl, že obsah lékárničky měl prošlou expirační dobu, avšak podle žalobce ani z této výpovědi nevyplývá, že by byla kontrolována každá jednotlivá položka lékárničky. Tato výpověď tak podle žalobce neprokazuje, že měl při kontrole lékárničku s prošlou expirační dobou.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán jednal se zástupcem M.J., jako by byl zmocněn pro všechny přestupky pro dané správní řízení pod sp.zn. ZN/OD/1263/14-

928+1060+1084, ačkoliv v plné moci ze dne 24.1.2014 vyplývá, že byl zmocněn pouze pro řízení pro sp.zn. ZN/OD/1263/14, jehož předmětem byl pouze přestupek ze dne 12.10.2014. Žalobce měl tak za to, že mu nebylo řádně sděleno obvinění z přestupku ze dne 5.11. a 18.11.2014, ani nedošlo k řádnému předvolání k jednání, které bylo zasláno pouze panu J., který nebyl pro řízení o těchto přestupcích zmocněn. Žalobce tvrdil, že nevěděl o společném řízení, neboť v době udělení plné moci bylo řízení vedeno toliko o jednom přestupku.

Dále se podle žalobce správní orgán dopustil pochybení při výměře sankce, když dvakrát přičetl jako přitěžující okolnost skutečnost, že se žalobce měl dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích v uzavřené obci, přestože tato okolnost je již znakem přestupku.

Za nepřipustně přitěžující okolnost považoval žalobce zohledňování skutků spáchaných déle než jeden rok před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3.5.2013 č.j. 60A 1/2013-49, podle něhož „pokud byla žalobci za obdobný přestupek uložena pokuta 20.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel a žalobce vedl po dobu jednoho roku po výkonu této sankce řádný život, je potřeba na žalobce při analogické aplikaci zásad trestního řízení při zahlázení odsouzení hledět, jakoby nebyl odsouzen, neboť opačný přístup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v přestupkovém řízení, než v řízení trestním.

Správní orgán I. stupně podle žalobce nezohlednil polehčující okolnosti, například že žalobce měl při údajném nezastavení na příkaz dopravní značky „Stůj dej přednost v jízdě“ výborné výhledové podmínky nebo skutečnosti uvedené svědkem B., tedy že jde o přehledný úsek, a že byl prakticky nulový provoz. Tyto okolnosti podle žalobce vylučují společenskou škodlivost přestupku, kdy nemohlo dojít ani k ohrožení zájmu chráněného předmětného dopravní značkou. Správní orgán se podle žalobce se nezabýval dostatečně naplněním materiální stránky přestupku, neboť tyto okolnosti jsou podle žalobce významnými okolnostmi vylučujícími protiprávnost jednání žalobce. Dále dle žalobce nebylo v případě přestupku spočívajícího v absenci lékárničky ve vozidle relevantní hodnotit jako přitěžující okolnost, že se přestupek stal v obci, kde jsou kratší dojezdové časy složek integrovaného záchranného systému. Rovněž údajné nerespektování dopravní značky P6 bylo podle žalobce okolností polehčující ve vztahu k tomu, že k němu došlo v obci, neboť v daném úseku pozemní komunikace byla nejvyšší povolená rychlost pouze 30 km/h a ve spojení s výbornými výhledovými podmínkami bylo riziko následku porušení této dopravní značky minimální a nesrovnatelně menší než mimo obec. Správním orgánem zmiňované vyšší riziko výskytu chodců v obci je dle žalobce nesmyslné, neboť řízení vozidla nesplňujícího technické podmínky nemohlo bezpečnost chodců ohrozit a stejně tak údajné nerespektování dopravní značky P6, neboť v daném místě není přechod pro chodce a čerpací stanice se nachází na okraji chodce, a žádní chodci se zde proto nevyskytují. Pokud by správní orgán postupoval v souladu se zákonem, nemohl by podle žalobce uložit sankci při samé horní hranici sazby.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že podklady, které správní orgán použil ke zjištění skutkového stavu, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013 č.j. 3As 9/2013-35). Z provedeného dokazování před

správním orgánem I. stupně podle žalovaného žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. K měření byl použit přístroj kalibrovaný a nepřesnost měření je navíc zohledněna v zákonné odchylce. Nadto byl rychloměr obsluhován řádně proškoleným policistou, který potvrdil, že postupoval v souladu s návodem k obsluze. Stav bez důvodných pochybností lze podle žalovaného vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Při hodnocení popsanych důkazů jednotlivě a ve vzájemné souvislosti bylo možno dospět k jedinému logickému závěru, že žalobce řídil osobní motorové vozidlo vyšší rychlostí, než byla maximální dovolená. Ohledně přestupku ze dne 18.11.2014 vycházel správní orgán z fotodokumentace vozidla, z oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly, z úředního záznamu a z výpisu z evidenční karty řidiče a ze svědecké výpovědi policisty N., ze které vyplynulo, že žalobce policistům uvedl, že jim povinnou výbavu ukázat nemůže, protože žádnou nemá. Dle žalovaného tak v řízení provedené důkazy vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný dílčí systém informací, které nahlíženy jako celek, nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil.

Ohledně přestupku ze dne 5.11.2014 vycházel správní orgán mimo jiné z oznámení přestupku, které žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se do něho, a dále ze svědecké výpovědi policisty B., podle níž policista zřetelně viděl porušení dopravní značky žalobcem, a dále bylo při kontrole zjištěno, že obsah lékárničky měl prošlou expiraci. Policista B. vypovídal ve věci jako svědek, nebyl zjištěn ani jiný motiv než prostý výkon služby, proč by policista žalobce stíhal. Policista žalobce neznal a při zastavování vozidla ani policisté nevěděli, kdo je řidičem. Jednání policistů lze hodnotit jako korektní a nezaujaté. Věrohodností policisty jako svědka se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.9.2007 č.j. 4 As 19/2007-114, dostupném na www.nssoud.cz. Žalovaný v daném případě neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědka, a silniční kontrolu nepovažuje za šikanózní, nýbrž za standardní, proto je nutné na výpověď nahlížet jako na věrohodnou.

O přestupcích žalobce bylo vedeno společné řízení, kdy obvinění z přestupků zejména z 5.11.2014 a 18.11.2014 bylo přiděleno k obvinění z přestupku ze dne 12.10.2014. O tomto byl vyrozuměn zmocněnec žalobce Ing. J. Ve společném řízení není možné mít více zmocněnců, proto není akceptovatelná námitka žalobce, že hodlal být zastoupen Ing. J. toliko v řízení o přestupku ze dne 12.10.2014. V řízení podle žalovaného nevyvstaly pochybnosti, že Ing. J. není zástupcem ve společném řízení, neboť nikdy proti této skutečnosti nebrojil. Pokud by vyvstaly, o rozsahu zastoupení se má za to, že plná moc platí pro celé řízení. Sankce pokuty byla uložena žalobci mírně nad polovinou stanoveného rozpětí sazby, což žalovaný považuje za přiměřené, vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil čtyř přestupků. Žádné významné okolnosti, které by vylučovaly, že jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, správní orgány neshledaly. K institutu zahlazení odsouzení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2011 č.j. 8As 82/2010-55, podle něhož „úprava odpovědnosti za přestupek výslovně nepočítá s institutem zahlazení odsouzení, a přesto je na místě zvážit analogickou aplikaci tohoto institutu obsaženého v trestním zákoně.“ Podle žalovaného správní orgán I. stupně nepostupoval v rozporu se závěry obsaženými v citovaném rozsudku, neboť NSS nestanovil všeobecné pravidlo aplikace institutu zahlazení v přestupkovém řízení, ani pevně neurčil lhůtu, po jejímž uplynutí není možné k předchozím trestům přihlížet. Judikoval pouze, že

nelze přihlížet k trestu uloženému před 11 a více lety. Správní orgán I. stupně v dané věci přihlížel ke třem přestupkům spáchaným v roce 2014.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 12.10.2014, podle něhož žalobce v tento den v 17.11 hod. řídil osobní motorové vozidlo Mitsubishi ASX, RZ ... v obci Červené Poříčí ve směru na Klatovy a byla mu naměřena rychlost 74 km/h před odečtením tolerance. Žalobce oznámení o přestupku odmítl podepsat a vyjádřit se do něho. Podle úředního záznamu z téhož dne bylo měřicí zařízení umístěno před domem č.p. 78 a bylo naměřeno na Švihov. Dále je součástí spisu záznam o přestupku pořízený radarem, na němž je vozidlo žalobce jakožto jediné zobrazeno v pravé polovině snímku téměř celé s čitelnou poznávací značkou ve směru na odjezdu, dále na pravém okraji snímku je vidět vegetace zakrývající pouze část bočního podvozku vozidla. Součástí spisu je i platný ověřovací list radaru.

Podle oznámení o přestupku ze dne 18.11.2014 žalobce v tento den ve 20:50 hod. řídil motorové vozidlo RZ ... v ulici Gorkého v Klatovech a při kontrole nepředložil kompletní povinnou výbavu. Rovněž zde se žalobce odmítl do oznámení vyjádřit, či podepsat ho. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne měl žalobce na výzvu hlídky k předložení povinné výbavy motorového vozidla uvést, že žádnou nepředloží, jelikož ve vozidle nemá ani jednu z předepsaných věcí. Byla pořízena fotografie zavazadlového prostoru vozidla, kde zjevně absentuje rezerva kola.

Součástí správního spisu je i oznámení o přestupku ze dne 5.11.2014, podle něhož žalobce v tento den řídil osobní motorové vozidlo Fiat Punto RZ ... ve 20:00 hod. v Klatovech na ulici Puškinova a vyjížděl od čerpací stanice směrem do centra, přičemž nerespektoval DZ P6 „Stůj dej přednost v jízdě“, a následně při kontrole po vyloučení alkoholu a jiných návykových látek byla zjištěna neplatná lékárnička. Žalobce oznámení o přestupku rovněž odmítl podepsat. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne hlídka viděla vozidlo žalobce vyjíždějící od čerpací stanice Robin Oil jedoucí směrem do centra. Ve vozidle se měla nacházet ještě spolujezdkyně A.T., bytem ...

Listinou ze dne 5.11.2014 správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení o přestupku ze dne 12.10.2014 a předvolal současně žalobce na 3.12.2014 k jednání. Dne 1.12.2014 došla správnímu orgánu I. stupně omluva z jednání současně s kopií plné moci udělené dne 24.11.2014 Ing. M.J. ve věci ZN/OD/1263/14 s tím, že plná moc je udělena pro zastupování ve věci v plném rozsahu ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a pro doručování písemností. Písemností ze dne 15.12.2014 správní orgán předvolal žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce, kdy zásilka byla doručena do vlastních rukou zmocněnce dne 16.12.2014, k jednání na 5.1.2015. Spolu s tím bylo sděleno rozšíření obvinění o přestupek ze dne 18.11.2014.

Svědék P.H. při jednání v nepřítomnosti žalobce uvedl, že dne 12.10.2014 byl velitelem hlídky provádějící měření rychlosti v Červeném Poříčí. Svědek obsluhoval měřicí zařízení a jedním z vozidel, které překročilo dovolenou rychlost jízdy, bylo vozidlo Mitsubishi jedoucí ve směru na Švihov. Svědek dal pokyn řidiči vyjet za vozidlem. Provedli kontrolu řidiče i vozidla. Svědek vyloučil, že by bylo změřeno jiné vozidlo, než které je na

fotografii z měření. Rovněž vyloučil možnost výměny řidiče od změření vozidla do jeho zastavení s tím, že jeho vozidlo bylo neustále v dohledu. Svědek uvedl, že nemá k žalobci žádný vztah.

Svědék T.K. uvedl, že byl dne 12.10.2014 řidičem služebního vozidla a jeho kolega v obci Červené Poříčí naměřil bílé vozidlo Mitsubishi, což tento svědek rovněž viděl. Při kontrole byl ztotožněn žalobce. Měření rychlosti bylo prováděno měřičem, který je součástí služebního vozidla. Rovněž tento svědek vyloučil, že by bylo změřeno jiné vozidlo, než které je na fotografii z měřicího zařízení s tím, že svědek při měření kolegu sledoval a viděl také, jak měřicí přístroj zaznamenal rychlost měřeného vozidla. Rovněž svědek vyloučil možnost výměny řidiče s tím, že měl vozidlo neustále v dohledu. Rovněž tento svědek uvedl, že nemá žádný vztah k žalobci.

Svědék T.B. uváděl, že byl dne 5.11.2014 řidičem služebního vozidla a kolem 20 hodin jeli od obce Sobětice na Klatovy a při sjíždění k benzínové čerpací stanici Robin Oil viděl vozidlo, které odtud vyjíždělo na hlavní silnici a odbočovalo vlevo. Svědek uvedl, že je mu známo, že na výjezdu od čerpací stanice je značka „Stůj dej přednost v jízdě!“ Vyjíždějící vozidlo tuto značku porušilo a plynule projelo křižovátku. Při kontrole byla provedena dechová zkouška a zkouška na přítomnost návykových látek. Dále byl žalobce vyzván k předložení povinné výbavy vozidla a kontrolou bylo zjištěno, že obsah lékárničky měl prošlou expirační dobu. Nedodržení dopravní značky ze strany žalobce svědek podle svého tvrzení viděl na přehledném úseku na vzdálenost ne více než 100 metrů, podle svědka byl prakticky nulový provoz a k záměně nemohlo dojít. K žalobci svědek vztah žádný nemá.

Svědék J.N. uváděl, že prováděl kontrolní činnost s kolegy dne 18.11.2014 v Klatovech, přičemž byl na místě spolujezdce vpředu. Projížděli ulicí Plzeňskou a u obchodu viděli vozidlo BMV, které se rozhodli zastavit a zkontrolovat. Řidič na výzvu k zastavení nereagoval a odbočil do ulice Gorkého, kde zastavil u pravého okraje vozovky. Jako řidič byl zjištěn žalobce. Žalobce byl vyzván k předložení povinné výbavy vozidla, načež sdělil, že jim žádnou výbavu ukazovat nebude. Byl z novu vyzván a řekl, že jí ukázat nemůže, protože stejně žádnou nemá. Žalobce podle svědka otevřel zadní víko zavazadlového prostoru a zde opravdu nebylo vůbec nic, což svědek zadokumentoval na fotografii. Svědek dle svého tvrzení nemá k žalobci žádný vztah.

Správní orgán doplnil řízení o fotografii pořízenou z internetu zachycující výjezd od čerpací stanice Robin Oil a značku Stop.

První rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé bylo na podkladě odvolání žalobce žalovaným zrušeno s tím, že správní orgán I. stupně při jednání dne 5.1.2015 v nepřítomnosti žalobce rozšířil obvinění o přestupek ze dne 5.11.2014, avšak nevyrozuměl žalobce o provádění dokazování ve vztahu k tomuto přestupku.

Ve vyjádření zmocněnce žalobce, které došlo správnímu orgánu I. stupně 22.1.2015, bylo namítáno, že fotografie na záznamu z radaru je v nestandardní poloze a že se měření nacházelo v oblasti zatáčky a že nebyla s ohledem na křivku na fotografii dodržena podmínka, podle níž nesmí asi do 10 stupňů od antény být překážky zasahující do anténního diagramu

radarové hlavy.

Při jednání dne 27.4.2015 v nepřítomnosti žalobce svědek P.H. doplnil, že bylo nastavení služebního vozidla a použitého měřiče rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze a k jeho použití a že tento měřič rychlosti nastavoval svědek ve spolupráci s kolegou K. Svědek prováděl měření rychlosti a potvrzoval, že měření v daném případě bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Na dotaz, jaký by byl výsledek měření, pokud by v souladu s návodem nepostupoval, svědek uvedl, že měření by vůbec nebylo možné provést a přístroj by neměřil. Stanoviště služebního vozidla bylo před vjezdem k domu č.p. 78 v Červeném Poříčí. Při měření rychlosti jim podle svědka vegetace nevadila, její začátek byl dostatečně daleko od jejich vozidla.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání čtyř přestupků, přičemž pod bodem II. výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, čehož se měl dopustit tím, že dne 18.11.2014 ve 20:50 hod. na místní komunikaci v ulici Gorkého v obci Klatovy řídil motorové vozidlo tovární značky BMW RZ..., které nesplňovalo technické podmínky na pozemních komunikacích stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, z důvodu chybějící povinné výbavy vozidla. Pod bodem IV. výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, čehož se měl dopustit tím, že dne 5.11.2014 ve 20:00 hod. na místní komunikaci ulice Puškinova v obci Klatovy řídil motorové vozidlo značky Fiat Punto RZ..., které nesplňovalo technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, z důvodu neplatné expirační doby předepsaného obsahu lékárničky.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně připomněl, že svědecké výpovědi zakročujících policistů považuje za věrohodné a nemá důvod je zpochybňovat, neboť tito policisté neměli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a žalobce neznají, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. K přestupku ze dne 12.10.2014 svědci jednoznačně potvrdili, že naměřené vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, bylo řízeno žalobcem a také následně zastaveno za obcí Červené Poříčí. Totožnost řidiče byla jednoznačně ověřena dle předloženého občanského a řidičského průkazu a svědci vyvrátili možnost, že by řídila vozidlo osoba odlišná od té, kterou následně kontrolovali, a to z toho důvodu, že ihned po změření vozidla za tímto vyjeli, měli ho na dohled a vyloučili, že by zastavilo dříve, než na kontrolním stanovišti. Proto výměna řidiče vozidla Mitsubishi byla nemožná. K přestupku ze dne 5.11.2014 svědek jednoznačně potvrdil, že zřetelně viděl, které vozidlo vyjíždí od čerpací stanice, a nezastavilo na pokyn dopravní značky a rovněž podle svědka nemohlo v žádném případě dojít k výměně řidiče, neboť vozidlo zastavilo až v místě kontroly. Tento svědek dále potvrdil, že obsah lékárničky měl prošlou expirační dobu. Ohledně přestupku ze dne

18.11.2014 svědek jednoznačně potvrdil, že žalobce neměl ve vozidle žádnou povinnou výbavu, jejíž složení je vyjádřeno zákonem č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o schvalování technické způsobilosti vozidel*“). Zde § 32 uvádí, jaká je požadovaná výbava. Ani jednu z věcí neměl žalobce ve vozidle a dle strážníka toto sám na místě kontroly přiznal. K doplnění svědecké výpovědi svědka P.H. správní orgán uvedl, že svědek jednoznačně potvrdil, že měření a nastavení měřidla bylo prováděno zcela v souladu s návodem k obsluze. Nastavení provedl svědek společně s kolegou a upřesnil místo, kde bylo služební vozidlo, z něhož bylo prováděno měření, zaparkováno a vyloučil, že by v měření vadila přilehlá vegetace. Uvedl též, že v případě nesprávného nastavení měřiče by měření vůbec neproběhlo. K vyjádření zmocněnce žalobce správní orgán uvedl, že po doplnění dokazování svědek H. jednoznačně potvrdil, že nastavení vozidla a měřiče bylo v souladu s návodem k obsluze a že v měření nevadila přilehlá vegetace, proto správní orgán neměl důvod doplnit další dokazování navržené zmocněncem ve vyjádření pro nadbytečnost, neboť důkaz o tom, že měření bylo provedeno zcela v souladu s návodem k obsluze daného přístroje, bylo provedeno svědeckou výpovědí. Ve vztahu k uložené sankci správní orgán I. stupně zkonstatoval, že dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích postačuje k naplnění materiální známky přestupky i jen ohrožení chráněného zájmu. Zákon chráněný zájmem v daném případě byl zájem na bezpečnosti a plynulosti na pozemních komunikacích vyjádřený požadavkem na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti jízdy. Přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci hodnotil správní orgán jako nedbalost vědomou a z nedbalosti byly spáchány i ostatní přestupky. U přestupku, kdy žalobce nezastavil na příkaz dopravní značky, měl žalobce výborné výhledové podmínky, a tudíž bylo jen nedbalostí žalobce, že na příkaz této dopravní značky nezastavil. Ve prospěch žalobce byla hodnocena okolnost, že nedošlo k nějakým dalším následkům. V neprospěch žalobce pak bylo vyhodnoceno, že má žalobce registrovány tři záznamy o přestupcích z roku 2014. Za přitěžující hodnotil správní orgán I. stupně skutečnost, že všechny přestupky byly spáchány na veřejných pozemních komunikacích v uzavřené obci, kde je vyšší riziko výskytu chodců, a tudíž i vyšší riziko ohrožení jejich bezpečnosti. To platí zejména o přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgán se zabýval splněním požadavků daných ustanoveními §§ 3 a 52 správního řádu. Dle žalovaného ve věci bylo provedeno dokazování v souladu s § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jež tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupků odvolatelem, s čímž se žalovaný ztotožnil. Správní orgán I. stupně tak zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s.ř.s.*“).

Žalobu soud shledal zčásti důvodnou.

Soud akceptoval žalobní námitku, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, když neobsahuje specifikaci skutků v podobě precizně formulované skutkové věty v souladu se stávající soudní praxí.

Cit. žalobní námitka nepřezkoumatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí se týká výroků označených II a IV. V nich se uvádí, že „žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, čehož se měl dopustit tím, že ve dnech 18.11.2014 a 5.11.2014 řídil motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky na pozemních komunikacích stanovené zákonem č. 56/2001 Sb, z důvodu chybějící povinné výbavy vozidla, resp. z důvodu neplatné expirační doby předepsaného obsahu lékárničky.“

Z cit. ust. je zřejmé, že skutková podstata přestupku spočívajícího v porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. představuje pouze obecný odkaz na další právní předpisy. Proto soud nepovažuje za přezkoumatelné rozhodnutí o spáchání přestupku, které vytyká porušení ust. neukládajícího konkrétní povinnost. Soud má rovněž za to, že dostatečně konkrétní a jednoznačné závěry o tom, která část povinné výbavy či obsahu lékárničky žalobci v daných situacích chyběla, nelze dosud učinit ani na podkladě stávajícího obsahu správního spisu.

Soud tak námitku nepřezkoumatelnosti předmětných výroků prvostupňového rozhodnutí posoudil v souladu se stávající judikaturou správních soudů. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 09.04.2015, čj. **60 A 10/2014 – 33**, (dostupného na www.nssoud.cz) „protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující, a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž **je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena.**“

Žalobce v žalobě dále namítal, že ohledně přestupku ze dne 5.11.2014 z výpovědi svědka B. vyplývá pouze skutečnost, že tento z předchozí zkušenosti věděl, že na místě předmětná dopravní značka je. Neuvedl však výslovně, že by ji v době přestupku viděl, proto lze vzhledem k zásadě in dubio pro reo učinit závěr o opaku. Dle názoru soudu, ačkoli tato námitka byla vznesena poprvé v žalobě, musí se jí v dalším řízení správní orgány zabývat a vypořádat se s ní.

Naproti tomu soud neshledal důvodnými námitky směřující proti nesprávně provedenému měření rychlosti v souvislosti s možnou jednoduchou reflexí. Dle názoru soudu se s námitkami tohoto charakteru dostatečně podrobně, srozumitelně i logicky vypořádal ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Fotografie na záznamu z radaru je zcela standardní, neboť zobrazuje téměř celé vozidlo. Vegetace je zachycena pouze na malé ploše

fotografie a ze správného umístění vozidla na záznamu ve spojení se změřenou reálnou rychlostí lze dovodit jednoznačně, že v daném případě k žádné jednoduché reflexi nedošlo. Soud se rovněž ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně ohledně nestrannosti svědka H.

Vzhledem tedy ke kvalitě výstupu z měřicího zařízení a k provedenému výsledku svědka policisty P.H., který jednoznačně potvrdil, že měření a nastavení měřidla bylo prováděno zcela v souladu s návodem k obsluze, soud stejně jako správní orgány považuje rozsah dokazování správnosti provedeného měření za dostatečný a další dokazování (např. v žalobě zmíněným návodem k obsluze zařízení) za nadbytečné. Správní orgány se však ve svých rozhodnutích nevyjádřily k tvrzení žalobce o nepřipustném měření v zatáčce, obsaženém ve vyjádření zmocněnce žalobce, které došlo správnímu orgánu I. stupně 22.1.2015, tudíž je v tomto směru důvody rovněž doplnit.

Soud neshledal žádné procesní pochybení správních orgánů. Plná moc udělená Ing. J. se podle svého obsahu (zejména s ohledem na označení věci číslem ZN/OD/1263/14, které je společné všem spolu projednávaným přestupkům) jasně vztahovala na celé společné řízení, tj. na všechny v něm projednávané přestupky.

Rovněž soud neshledal důvodným tvrzení o nemožnosti přihlížet k předchozím přestupkům z důvodu nutnosti analogicky aplikovat trestněprávní institut zahlázení odsouzení. Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2011 č.j. 8As 82/2010-55 nevylučuje přihlídnout k přestupkům spáchaným cca před rokem. Dalšími přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi se budou správními orgány zabývat v novém řízení znovu v závislosti na tom, ze spáchání kterých přestupků opětovně uznají žalobce vinným.

Jelikož žalobní námitky směřující proti nepřezkoumatelnosti výroku o vině byly shledány důvodnými, soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal žalovaného odstranit vytýkané vady.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající ze dvou úkonů právní služby á 3.100,-Kč a dvou režijních paušálů á 600,-Kč, navýšených o 21% DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. dubna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

samosoudkyně